

SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Conderová
Královská
svatební smlouva

MICHELLE CONDEROVÁ

KRÁLOVSKÁ SVATEBNÍ SMLOUVA

PŘEKLAD

JANA LOLIĆ ŠINDELKOVÁ

Milá čtenářko,

nedávno, nevím už přesně, ve kterém to bylo měsíci, byl hrdina „nejbohatší člověk na světě“... Přišlo mně proto úsměvné, když jsem se v povídce nazvané Přelud z Maroka, kterou si můžete přečíst tento měsíc, dozvěděl, že její hlavní hrdina, Joao, je rovněž „nejbohatší člověk na světě“. A mám pocit, že kdybych se na to soustředil, vybavil bych si těch „nejbohatších lidí na světě“ ve svých knížkách povícero.

Občas mě napadá, jestli tím, že před Vámi jako na běžícím páse nechávám defilovat milionáře a miliardáře, nevytvářím přece jenom příliš konzumní obraz světa, v němž je štěstí spojeno jen a pouze s bohatstvím. Ale pak si vzpomenu na všechny ty pohádkové zlaté kočáry a zlaté šaty a zlaté zbroje, a mávnu nad tím rukou. K pohádkám přece trocha toho pozlátka patří.

Tak si ho užijte! Nezapomeňte ale na to, že to skutečné štěstí i mí hrdinové nakonec nacházejí někde jinde než v tom, že si můžou ve své pokladnici plavat jako Strýček Skrblík.

I když... být šťastný a bohatý je určitě lepší než být chudý a šťastný...

Ale o tom se pohádky nepíší!

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Conderová

KRÁLOVSKÁ SVATEBNÍ SMLOUVA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Their Royal Wedding Bargain

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Jana Lolić Šindelková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

2019 by Michelle Conder
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5765-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5766-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5767-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dnes večer to bude katastrofa, cítila Alexa.

Fantazie, výroční santarijský dětský charitativní ples, jedna z nejprestižnějších mezinárodních společenských událostí, začne za necelou hodinu, a jí je nevolno úzkostí.

„Je tady, Vaše Výsosti,“ oslovila ji Nasrin, její asistentka, komorná a přítelkyně. Zavřela za sebou dveře ložnice a vzrušeně k Alexe přistoupila. „Princ ze Santary právě vstoupil do Letního paláce.“

Nasrin vytáhla ze staré kosmetické skříňky kartáč, vzala do rukou pramen Alexiných dlouhých tmavých vlasů a setkala se s ní v zrcadle očima. „Je to tak vzrušující. Vůbec tomu nedokážu uvěřit.“

Nedařilo se to ani Alexe. Povzdychla si při vědomí toho, k čemu se chystá, a zachvěla se.

Byla známá svým neotřesitelným klidem a sebeovládáním, ale teď jí připadalo, že bude zvracet. K obědu měla přitom jen sendvič se sýrem.

Je tady. Je doopravdy tady.

Princ Rafaele ze Santary, králův mladší bratr, přijel. Šeptalo se, že se dnešního večera nezúčastní, protože vloni způsobil skandál, který uvedl do rozpaků samotného krále. Ale vzdorovitý princ ze Santary zřejmě nebral na nikoho ohled, dělal si, co chtěl, a právě to by jí dnes večer mohlo pomoci. Ona naopak byla zvyklá pravidla neporušovat, a tak měla obavy a pochybovala o sobě.

Jak to provede? Jak říci princí s pověstí zhýralého playboye, aby se o ni ucházel? Je to těžké, třebaže je princezna. A přesto právě to chce udělat. To udělat *musí*, aby se zbavila otcova tlaku.

Spolu s Nasrin naplánovaly falešnou svatbu – anebo aspoň zasnoubení. Musí to princí vysvětlit, že nemá v úmyslu se doopravdy vdávat. Napadlo je to před dvěma týdny, když pochopila, že její otec myslí smrtelně vážně, že by se měla co nejdříve vdát.

Samozřejmě, že se mu pokusila vzdorovat. Řekla mu, že není připravená, že potřebuje čas, ale zavrtěl hlavou a oznámil jí, že své rozhodnutí nezmění. Je korunní princeznou z Berenie a jedinou dědičkou, a tak se bude vdávat.

Po pravdě řečeno jí dal šest měsíců na to, aby si vybrala vhodného ženicha, ale Alexa se ani nepokusila, doufala, že otec od svého záměru upustí. Ten večer, kdy jí oznámil, že nezapomněl, si s Nasrin nalily skleničku sauternského vína a odhodlaly se k zoufalému plánu, působícímu spíše jako romantická komedie.

Nasrin navrhla prince ze Santarie, arogantního, rozmazleného chlapce s nádhernou postavou. Kdyby natáčely film, hlavní hrdina by o ni dlouho nestál, ale na konci by zvítězila láska.

Alexa měla dost zkušeností na to, aby věděla, že láska zvítězí málokdy, ale to naštěstí od prince nepotřebovala.

„Vyjde to, princezno Alexo, udělá to,“ říkala jí tiše Nasrin, která vycítila její obavy. „A pak dostanete všechno, co si přejete.“

Všechno, co si přeje?

Přála si jen získat čas, aby se mohla vdát z lásky, a aby její starší bratr ještě žil.

Sol byl skutečným dědicem bereniánského trůnu, ale před třemi lety přišel tragicky o život a panovníckým povinností teď měla dostát ona. A ona nebyla připravena, alespoň ještě ne, a v hloubi duše

pochybovala o tom, zda si to o ní myslí její otec, zejména po té hrubé chybě, které se dopustila v sedmnácti. Možná právě proto teď tolik naléhal na její snatek. Proto byl tak rozhodnut to vyřešit.

To a touha zbavit se stínu hanby, který ji dosud provázel, když král Santary před rokem zrušil jejich zasnoubení. Jejich dohoda byla sotva uzavřená, když ji zrušil a oženil se s jinou ženou – ženou odnikud –, takže navíc oživil staletí trvající nepřátelství jejich národů a dal Berenijské osvobozené frontě důvod, který potřebovala, aby obnovila nepřátelství se Santarou.¹

Její krátké nešťastné zasnoubení s králem Jaegerem nemělo s láskou nic společného, ale jeho odmítnutí stejně pro Alexu byla rána, protože ho *měla ráda*. Získala si k němu vztah, protože ji zachránil před ztrapněním, když poprvé oficiálně doprovázela otce. Bylo jí třináct a byla tak nervózní v bílých tylových šatech, v nichž si připadala jako víla, že se jí podařilo vylít na sebe džbán brusinkového džusu. Strnula, zatímco se chladná lepkavá rudá tekutina vsakovala do luxusních šatů a chladila ji na kůži. Než se vůbec dokázala pohnout, právě korunovaný král Santary k ní přistoupil, zahalil ji do svého saka a zašeptal, že všechno bude v pořádku.

Alexa skryla hořící tvář na jeho rameni a nechala se odvést z místnosti, aniž by si jich někdo doopravdy všiml. Nařídil někomu, aby našel její komornou, a pak se rozloučil. Alexa se od té doby k brusinkovému džusu ani nepřiblížila a nikdy nezapomněla na královu laskavost. Když dospívala, byl pro ni stále mužem snů – laskavý, loajální, soucitný a silný.

Jeho bratr mu nemohl být méně podobný. Byl

¹ Příběh, o němž se zde mluví, byl popsán v knize nazvané *Ztracení v poušti*, která vyšla v edici Sladký život Duo v březnu minulého roku. Poznámka redakce.

známý ve společnosti, střídal zářivé blondýnky a zdálo se, že ho zajímá především poslední móda.

„Měla jste pravdu, že vám zvedneme vlasy,“ poznamenala Nasrin, když Alexe připínala poslední z dlouhých pramenů do složitého účesu. „Hezky to odhaluje zadní část šatů.“

„Nejsou moc otevřené, že ne?“ zeptala se Alexa a otáčela se na židličky, aby se prohlédla i zezadu. Vybrala si světle béžové šaty s odhalenými rameny, aby přilákala pozornost, ale nebyla na tak odvážný střih zvyklá.

„Vůbec ne. Jsou dokonalé.“

Alexa lhostejně pohlédla na své dokonalé nalíčení. Musí to dokázat.

„A jsi si jistá, že se nechce oženit?“ zeptala se a prozradila tak vnitřní neklid. Jedním z důvodů, proč pro ni princ byl dokonalou volbou, byl jeho odpor ke sňatku. Pokud se nechce ženit, nepokusí se změnit jejich svazek v trvalý a ona bude mít volné ruce se zařídit, jak bude chtít.

„Naprosto,“ přikývla Nasrin. „Dokonce to říká veřejně. Jeho milenkám to zřejmě nevadí. Nabízejí se mu pořád další, asi doufají, že změní názor.“

Tak proč jí je tak špatně?

Asi proto, že pokoušet se zaujmout někoho jeho typu jí je bytostně cizí. Důvodem je zřejmě strohá výchova jejího otce. Ostatně necítí se volně s muži obecně. Nepřipadala si tak vždycky. Když jí bylo sedmnáct, uvěřila, že jednomu muži – jmenoval se Stefano – opravdu připadá krásná. Ale byla jenom naivní. Naivní tak, že ji dokázal svést muž, kterého zajímal její titul, nikoli ona. Tahle zkušenost ji připravila o veškeré sebevědomí, takže se napříště soustředila výhradně na studia managementu a na královské povinnosti a nic dalšího pro ni neexistovalo.

Ostatně nepotřebuje prince Rafaeleho *zaujmout*. Potřebuje jen, aby byl ochoten jí pomoci s plánem,

který by byl výhodný i pro něho – napomohl by obnovit dobré vztahy mezi oběma jejich národy. Plán, který se zdál být mnohem snazší, když si ho promýšlela v noci, než když ho viděla v chladném světle dne.

Alexa se snažila neztratit odhodlání, vklouzla do lodiček a uhladila si své dokonalé šaty. Snažila se nevnímat, že v nich působí zároveň elegantní i nahá – což byl podle její asistentky celý smysl drahých šatů od známého návrháře.

„Budete si připadat sexy a svůdně,“ ujistila ji Nasrin. „A každý muž v místnosti si vás všimne a bude vás chtít.“

Právě teď si připadala sexy asi jako starý strom. A netoužila po pozornosti *každého* muže v místnosti. Byla dost nervózní z představy, že se na ni bude dívat *jeden*.

Vzala znovu do ruky desky, které o princí Rafaelém Nasrin připravila minulý týden. Probírala se jednou fotografií za druhou, všechny byly z večírků a filmových premiér. Byl nesmírně bohatý a vlastnil řadu nočních klubů a barů v celé Evropě, které byly vždy hned po otevření na vrcholu popularity. „*Doupata nepravosti*,“ odsoudil to jednou starosvětsky její otec.

Mimoděk se zachvěla, když se podívala na fotku prince do pasu odhaleného na palubě jachty. Bílé kalhoty mu obepínaly svalnaté nohy, tmavé vlasy po ramena vlály ve větru a široký hrudník byl opálený téměř do barvy týkového dřeva paluby. Stál tváří k fotoaparátu, který dokonale zachytil jeho široký úsměv, ostré rysy a jasně modré oči, zatímco se smál něčemu v dálce.

Titulek zněl: **PRINC REBEL NA CESTĚ ZA SLUNCEM, ZÁBAVOU A DOBRODRUŽSTVÍM.**

Alexa si prohlížela jeho tvář. I přes uvolněný postoj v něm bylo něco, co varovalo: *nebezpečí... pozor*. Něco v lince jeho rtů naznačovalo, že už viděl

všechno, co se v životě vůbec vidět dá, a že už ho nelze překvapit. Což by bylo dobře, kdyby souhlasil s jejím plánem, protože by se museli rozloučit. Princ playboy a smutná princezna spolu přece nevydrží věčně. Ne, že by byla doopravdy smutná princezna. Ale bude se tak tvářit.

„Je sexy, že?“ podívala se Nasrin na snímek, než obrátila hodnotící pohled k Alexe. „Vypadáte úžasně, Vaše Výsosti. Princ vám neodolá.“

Alexa oceňovala takový optimismus, ale ze zkušenosti věděla, že muže nijak zvlášť nefascinuje. „Spíš se mi vysměje,“ zavřela smutně desky. „A jestli se nechce ženit, nemusí stát ani o zasnoubení.“

„Máte ale eso v rukávu. Když bude souhlasit, srovná tím problém mezi námi. To přece musí chtít. A zasnoubení bude jenom na čas. Pokud...“ v hezkých očích Nasrin se objevil záblesk zlomyslnosti, „... se do sebe nezamilujete.“

Alexa zavrtěla hlavou. Nasrin byla romantická a nemělo smysl pokoušet se jí rozumně odporovat. A třebaže Alexa kdysi snila o lásce a šťastném životě až do smrti, zažila už dost zklamání, aby ji přestala očekávat.

Láska není tak důležitá jako důstojnost. Jako sebeúcta. Jako objektivita. A představa, že by se do ní princ ze Santary zamiloval, anebo ona do něho, byla nesmyslná.

„Až se měsíc zbarví do modra,“ konstatovala suše.

„Když si to budete hodně přát, Vaše Výsosti, splní se vám všechno.“

Alexa věděla, že to také není moc pravděpodobné.

„Naštěstí nestojím o jeho lásku. Jenom o spolupráci.“

„No tak si mu o ni řekněte,“ usmála se Nasrin.

Alexa jí oplatila úsměv. Nasrin byla doslova darem z nebes, když Sol zemřel. Zorganizovala jí život a naučila ji znovu se usmívat. Měla nekomplikovanou,

veselou povahu. Všechno ostatní bylo tehdy tak tíživé, v těch chmurných dnech.

Ne, že by si stěžovala na osud budoucí královny Berenie. Nemrzelo ji to, protože svou zemi milovala, i svůj lid, a chtěla pro ně dělat to nejlepší, když už ji osud na to místo určil namísto jejího bratra. Chtěla, aby na ni otec byl hrdý. A pokud princ bude souhlasit, bude mít šanci. Může znovu vybudovat vztah mezi Berenií a Santarou a získat dost času, aby mohla uzavřít manželství, které by těšilo nejen jejího otce, ale i ji.

Záleží na tom, zda dokáže provést plán, který zpočátku působil tak logicky, ale teď jí připadal zoufale naivní.

Ale kdyby ji princ odmítl, bude prostě muset najít někoho jiného. Protože alternativa – vdát se za muže, kterého vybral její otec – nepřichází v úvahu.

Rafe se rozhlížel po hlavním sále santarijského Letního paláce, místě, kde strávil velkou část dospívání, se smíšenými pocity. Obecně se snažil moc se tu neobjevovat, nejen proto, že neměl z dětství nejhezčí vzpomínky, ale i proto, že Santaru opustil ještě nedospělý a neměl ke svému národu vztah.

A nemrzelo ho to. Zdejší život mu nechyběl. Nechybělo mu slunce, pálící po většinu roku, ani nekončící řada povinností, které jeho otec očekával, že bude plnit jako jeho druhorozený syn. Jako jeho méně důležitý syn. Nechybělo mu odmítání ze strany muže, který nikdy nechápal jeho energii a touhu vydat se v životě vlastní cestou.

„*Máš štěstí, že jsi princ, sibi,*“ zlobil se často jeho otec. „*Kdyby toho nebylo, nebyl bys nic.*“

Jeho otec s velkým nosem a bez fantazie vnímal nesouhlas asi jako vlnky na rybníce.

Rafe se naučil se o to nestarat a využívat příležitosti jinde. A navzdory – anebo právě díky – přesvědčení

svého otce, že z něj nic nebude, se mu podařilo dosáhnout úspěchu.

Zbavil se pout královských povinností a žil podle vlastních pravidel. Otec to samozřejmě už neviděl. Zemřel, když Rafemu bylo osmnáct, a právě to ho osvobodilo. Anebo ho osvobodil jeho bratr, který se v devatenácti stal králem a umožnil Rafemu roztáhnout křídla.

Vrátil se ze studií ve Spojených státech a už tehdy věděl, že by Jag ocenil jeho podporu a znalosti. Ale teprve teď, ve vzpomínce, si uvědomil, jaké oběti byl kvůli němu bratr ochoten, když se sám začal starat o zemi v nesnadné situaci a nikdy od mladšího bratra nežádal, aby se vrátil a pomáhal mu.

Kdysi si byli nejbližší na světě, ale odloučení je od-cizilo a Rafe nevěděl, jak propast překlenout. A dlužil Jagovi strašně moc, i kdyby si to jeho starší bratr ani sám neuvědomoval.

Rafe komplikované myšlenky snadno zaplašil. Tohle byl jeden z důvodů, proč nerad jezdil domů. Dusily ho tu vzpomínky, připadal si tu svázaný a zatížený, všechno tu bylo tak nepodobné životu, který nyní vedl. Životu plnému zábavy, krásy a svobody. Životu především v Anglii, kde geniálně investoval do technologií, ještě když studoval na Cambridgi, a kde si zařídil svůj první bar a noční klub. Mnozí si mysleli, že má šestý smysl, jímž vycítí, co jeho zákazníci chtějí, a dokáže z libovolného prostoru vytvořit nejatraktivnější podnik ve městě.

Díky tomu i *on* byl často nejatraktivnějším cílem ve městě, pronásledován ženami, které se stále znovu pokoušely změnit jeho rozhodnutí se neženit. V tom ale neholdal ustoupit. Nikdy. Věděl, že pocit novosti zřídka přetrvá první zážitky v ložnici, a i kdyby ne, bouřlivý vztah jeho rodičů ho navždy vyléčil z myšlenky, že by manželství bylo něčím pro něj.

Připadalo mu lepší být spolu, dokud to stojí za to,

a pak začít nový vztah – bez bolesti a výčitek. A že z něj bulvár dělal playboye, mu bylo lhostejné. Jag tomu nerozuměl.

Jag se pořád ještě trochu zlobil kvůli té aféře s tou bohatou Francouzkou vloni. Rafe se začal nudit a tak ji vzal nahoru do vany. Dala ty fotky na sociální síť. Kdyby věděl, že Jag právě vyjednává s jejím otcem, byl by trval na tom, aby si s sebou nebrala telefon.

Vzpomínka, která ho přiměla bratrovi slíbit, že dnes večer nezpůsobí žádný problém. Což nebylo moc fér, protože Rafe problémy nevyhledával. To spíš problémy potkávaly jeho.

Všiml si, že k němu míří jeho sestra. Musela se téměř prodírat davem skvěle oblečených hostů.

„Takže pštros prohrál?“ pozlobil ji s pohledem na barevná péra na sukni jejích šatů. „Nebo mu je chceš ráno vrátit?“

„Klidně se směj,“ zúžila Milena oči. „Ty šaty jsou úžasné a ta péra jsou poztrácená, ne vytrhaná. Tomu ses šklebil? Nebo něčemu jinému? Zlomyslnost ti koukala z očí.“

„Ale, jen jsem si vzpomněl na jednu Francouzku, kterou jsem asi před rokem potkal.“

„Prosím tě,“ protočila jeho sestra panenky. „Tohle nezmiňuj Jagovi, ještě na to nezapomněl.“

„Neměl by všechno brát tak vážně. Nakonec se s jejím otcem přece dohodli, nikdo o nic nepřišel.“

„Ne díky tobě,“ odbyla ho. „Kdy už začneš chodit se ženami, které bys respektoval a chtěl by sis –“

„Neříkej to,“ zarazil ji Rafe. „Chci věřit, že jsi pořád ještě nevinná. A stejně jsem našemu váženému bratrovi slíbil, že se dnes večer budu chovat příkladně, tak se neboj.“

Ušklíbl se na sestru. Byla o šest let mladší a jemu bylo třicet. Ale vždycky mu stačila.

„Tím spíš se bojím,“ udělala obličeje. „A Jaga bys měl chápat. Je toho na něj teď opravdu hodně.“

„Jako co třeba?“

„Ta věc s Berenií.“

„Ještě pořád?“ zvedl Rafe obočí. Věděl, že Berenia jim dělala starosti, ale myslel si, že už to utichlo. „No tak si vloni nevzal jejich skvělou princeznu. Měli by se s tím vyrovnat a žít dál.“

„Jde o mnohem víc. Santara je na tom celkově lépe než Berenia, a to budí závist.“

„No ale jejich neschopnost přece není náš problém?“

„Nerozumějí tomu. Táhle je Jag, určitě nás hledá. Měla jsem tě najít kvůli focení.“

„Běž první,“ souhlasil Rafe pobaveně. Bude se usmívat a bude příjemný ke svému bratrovi, aby tentokrát neměl důvod k nespokojenosti. A zítra se vrátí domů a bude pokračovat v normálním životě, nesvázaném protokolem.

„Rafe,“ přivítal ho Jag poněkud upjatě. „Nebyl jsem si jist, že se ti letos podaří přijet.“

„Nikdy bych o to nechtěl přijít. A o příležitost tu potkat...“

„Rafe,“ sykla jeho sestra. „Slíbil jsi.“

Rafe se rozesmál. „Neboj se. Jag ví, že žertuju.“

„Jag doufá, že žertuješ,“ vyslovil jeho bratr. „A je-
nom proto, žeš strávil život drážděním otce, nemusíš pokračovat se mnou, i když jsem taky král.“

„To by mě ani nenapadlo,“ ušklíbl se Rafe. „Máš prý problémy s Berenií.“

„Ani mi o tom nemluv. Jsou to nejtvrdohlavější lidé na světě.“

Přistoupil k nim fotograf. „Světlo je asi lepší tamhle, Vaše Veličenstvo, nevadilo by vám se přesunout?“

„Vůbec ne,“ odvětil Jag a hledal očima v záplavě hostů. Zvedl mírně ruku a ústa mu zvlnil úsměv, změkčující jeho tvář způsobem, který u něj Rafe vídal jen málokdy. Sledoval jeho pohled až k Jagově novomanželce, těhotné a oblečené v hezkých